

HOMÉROSZ, A DALNOK

Egy esős délutánon,
egy közismert álom hajóján
Homérosz, a dalnok,
megérkezett Reykjavíkba.
Átsétált a rakpartról
és leintett egy taxit, amely
esőszürke utcák mellett,
szomorú házak mellett
araszolt tovább.

A kereszteződéseknel
Homérosz, a dalnok,
odafordult a sofőrhez és így szólt:
– Ugyan mi módon lehetséges,
hogy itt, ebben az
esőszürke monotóniában
egy mesemondó nép él?
– Pontosán ez az, amiért
leginkább akkor hallgatnál meg
egy jó mesét, ha esőcseppek
kopognak az ablakon,
válaszolt a taxisofőr.

Ha esőcsepp koppan az ablakon,
és a köd az öbölbe surran
befödve hegyet és óceánt,
semmiről sem kell szót ejts
az utcai hólét kivéve,
nincsen varázsdal,
nincs éneklő nap,
csak szétolvadó lábnyomok
meg a szél, ami füttyöl és fúj...
Szürke időbe rejtve
halad a szél az utcán,

a város fölött álmatlanul lebeg
a magány madara,
az esőt a mélység torka nyeli el,
és az éj nagy sötétje
hálóként borul a világra.
Egy ember kihajózik
arra az óceánra,
hol éneklő hullámok várják,
ahol egy alvó ház van,
bevitorlázik az álomba,
a világ a fekete vizek
fölé emelkedik,
és a fények pont úgy tűnnek el,
mint az utcák kialvó lámpalángjai.

NE BESZÉLJ NAGY NEMZETEKRŐL

Ne beszélj nagy nemzetekről,
és ne beszélj kis nemzetekről,
előőrsről, hátszágról, perifériáról.
Ez itt egy glóbusz, a lényege
ott van a talpad alatt,
és forog körbe-körbe,
és követ téged, bármerre járnál.
Figyeld a gleccsert:
úgy csörtet a kékségen át,
mint egy világot járó jegesmedve.
Ajtó nyílik egy álomban,
a kiömlő sötétség
akár az alvók könnye.

Itt van az a föld,
ahol az idő szökne csak,
mint újság a postaládába,
de nincs előfizetője,
nincs dobozolt tér,

és fölötte sincs más,
csak a mérhetetlen űr,
ahol a csillagok ragyognak.
Ha belesüppednénk
az éj mocsarába,
mi leszünk az új Münchhausenek.

A Tejút egy utca
egy kis falucskában.
Hálót szőtt újra
körénk a sors,
koccintó két kezünk
között az óceán.
Nyomunkba ég majd
az északi fény.

VERMESSER LEVENTE fordításai